

Szerkesztési iroda:

Kassa, lakatos-utca 5 szá-
mára a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.

Kéziratok vissza nem
adottnak.

Csak bérmentes leveleket
fogadunk el.

Semmit sem közlünk, ha
nem tudjuk, kitől jön.

SZINÉSZETI KÖZLÖNY

A VIDÉKI SZINÉSZET ÉRDEKEIT KÉPVISELŐ HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

Felölős szerkesztő: Báthory Románics Mihály.

Kiadóhivatal:

Kassa, főtca 57. sz. a.
hová az előfizetési díjak
küldendők.

Előfizetési feltételek:

helyben házhoz hordva, vagy
vidékre postán küldve:

Egész évre.... 6 frt — kr
Fél évre.... 3 frt — kr.
Negyed évre.... 1 frt 50 kr
Két hóra.... 1 frt — kr.

Előfizetéseik bármely nap-
tól elfogadottnak.

Hirdetések jutányos áron
felvételnek.

Csobánczi-Kóródi Péter.

Lapunk múlt száma már sajtó alatt volt, mi-
dön a népszínmű-pályázat eredményéről értesültünk,
ez okból csak röviden jelezhetjük az örvendős
eseményt, mely népszínmű irodalmunkban, január
16-án előadta magát.

Ő s z i n t é n megvalljuk, sokan azt hívek, hogy
az idei népszínmű pályázat eredménytelen lesz,
daczára a nagy számmal beérkezett pályaműveknek.
De még többen visszavonultak a pályázattól, külö-
nösen a fiatalabb, elismert tehetségű, színműriók,
azon egyszerű okból, mert tartván attól, hogy a
pajtásokdás fogja diadalát űlni, a mennyiben, —
többek nézetét tolmácsolva, — Csepregi vagy Lukácsy
rakja zsebre a száz aranyat, mivel Rákosi is a bí-
rálok közt volt. Azonban egész váratlanul, egy má-
sodik Tóth Ede tűnt föl, ki szintén a vidéki színész
élet nyomorúságai közt írta meg nagy szorgalommal
és kitartó buzgalommal pályanyertesművét.

A jelen pályázat még inkább megerősített ben-
nünket azon meggyőződésünkben, hogy a népszínmű-
kitűzött 100 arany, mindíg meghozza az óhajtott
sikert s a pályázatok szépszerűsége elvitázhatlan
tény. Mert míg egyrésztől munkára serkeinti a
szunyadó tehetségeket, fokozza bennük a szorgalmat,
másrésztől elatans bizonyítja annak, hogy a
vidéki színészet tagjai közt, igen sok a tehetsé-
ges egyén, s alkalom hiányában, a nyomor köze-
pette, a legszebb tehetségek kallódnak el. Rövid
idő alatt két fényes csillag tűnt föl színmű irodal-
munk egén, mely a vidéki színészet díszére válik.
Vajha, — ne 4—5 évi időközökben, hanem min-
den évben tűzetenének ki 100 aranyos pályázatok nép-
színművekre!

A népszínmű pályázat hőse: Csobánczi-
Kóródi Péter, senki sem emlékezett, a pályá-
bírák közül, hogy valaha hallotta volna e nevet.

Teljesen ismeretlen volt.

A megjutalmazott mű: „A legény bo-
londja“, a 26-ik szám alatt volt bejegyezve, jel-
lője: „Illik neki rettenetes, hogy egy kicsit himlő-
helyes.“ Ez a mottó a főszereplőjére, Katira von-
atkozik, a ki himlőhelyes.

A kitüntetett szerző 1871. okt. 1-én lett szí-
nész Novak társulatánál. Mint maga mondja,
csupán azért lépett e pályára, hogy megismerhesse
a színpadot. Mar kezdő színész korában volt egy
népszínműve, melyet később, belátván annak gyar-
lóságát, megsemmisített. Gyenge színész lévén, foly-
ton kis társulatnál működött, legutóbb Némethyné
társulatánál volt Nagy-Mihályban, honnan pár hét
előtt mentek Sáros-Patakra, a hol a kitüntetést érte.
Csobánczi név alatt játszott segédszerepeket. Nagyobb
szerepeket csak szükségből adtak neki. Nem is az
volt az ő célja, hogy a színipályán arasson dicső-
séget, hanem az irodalom terén. Az 1874-iki nép-
színmű pályázaton is részt vett a „Csavargók“
címmű népszínművével, de akkor csak dícséretben
részesült, nem csoda, erős versenyművekkel állott
szembe, „Falu rossza“ és „Panna asszony leányá-
val“; ez utóbbi azonban nem volt oly jeles termék,
mint hittük, csakhamar le is tűnt a vidéki színpa-
dok repertoírjáról.

Pesti szerkesztő koromban volt alkalom ol-
vashatni Csobánczi „Csavargók“ cz. művét, mely-
ből kitűnt a tehetség jele. Nyelvezete jógyökeres
magyar, alakjai elevenek, a jellemek jól kidombor-
ították s a felvonások hatásosan végződnek. Kévs
változtatással, egy teljesen sikerült művel gazdagabb
lesz színirodalmunk. A vidéki színész életet jel-
lező körülmények között jutott később e mű bir-
tokomba, szerepeztől együtt. Két év előtt M.-Szi-
geten elő is adták nagy tetszéssel. — Közlebbi
számaink egyikében ismertetni fogjuk e művet.
A huszonhat éves fiatal szerző, midőn ez

előtt két évvel a népszínház igazgatósága visszave-
tette darabját, elkeseredésében kijelenté, hogy még
egy darabot ír, s ha az sem sikerül, akkor főbe-
lőti magát. — Megírta a „Legény bolondját“, pá-
lyázott vele, s a mint az eredmény bizonyítja, —
egyváltán nem kell magát főbelőnie. Csobánczi nem
közönséges ember. Elhezett és nyomorgott, de e
mellett mindig tanult és olvasott. Az asztalfülből
sokszor hiányzott a kenyér, de sohase hiányzott
Shakespeare, melyet betevő falatjának megvóná-
sával szerzett meg magának.

Mint vándor színésznek sok akadályllyal kellett
megküzdenie, sokat szenvedett, nélkülözött ő is, mint
pályatársai közül oly sokan, míg végre célját elérte.
Kétszeresen meglepő volt ez örömhír a vidéki színé-
szet tagjaira, annál is inkább, mert közülök oly egyén
magaslat ki, ki ez előtt meg se látták, kinek igye-
kezetet kigunyolták s mint rendesen történni szok-
tott minden törekvő ifjával, darabjait fitymálták.
Vidéken, ha egy szintársulati tag elővéteti direk-
torával darabját, pályatársai a helyett, hogy bu-
zditánák az illetőt, agyonkritizálják művét s érde-
mesnek sem tartják szerepeiket megtanulni. Ez szor-
moru tapasztalásból merített igazság.

Még csak annyit említnék meg, hogy Cso-
bánczi, midőn f. hó 17-én Rajkay sürgönyét meg-
kapta, melyből értesült a kivívott sikeréről, öröme-
ben egész magánkivül volt. Lázás izgatótsággal
futkosott az utcázakon, mutogatva ismerősei és jó-
barátainak a sürgönyt. Rögton táviratilag értesi-
tette öreg édes anyját a nem várt szerencséről.
Este a „47-ik cikk“-ben egy kis szerepet játszott,
s a sárospataki művelt közönség nagyszerű óváti-
ókban részesítette, minden felvonás után kihívták
s zajosan megéljenzették. Mint halljuk, egy 3 fel-
vonásos verses vígjátéka is közel áll a befeje-
zéshez.

Ezek után azt kívánjuk a jutalmazott szerző-
nek, adjon az Isten neki kitartást és egész-
séget a dicsőségesen kezdett pályá folytatásához,
hogy minél több jeles művel gazdagíthassa színi-
irodalmunkat.

Báthory R. Mihály.

Dráma-, népszínmű- és operette- társulat!

Ezt a hangzatos praedicatunot ragasztja majd-
nem minden igazgató a neve mellé, a színlap ele-
jére; még szép tőlünk, hogy legalább a színlapon
a dráma foglalja el az első helyet; de bezeg más-
ként van az a színpadon. — Ott a drámának
híre sínes, és ha még kiegészítő kénytelenek va-
gyunk egy drámát elővenni, az bizonyosan a fran-
czia, ugynevezett sensatiós színművekből kerül ki.
De magyar drámát, magyar történelmi
színművet csak minden két-három évben adunk
egyszer, azt is csak akkor, ha valami ünnepélyes
alkalom kínálkozik.

És mért követjük mi színigazgatók ezt a
szégyenletes rendszert? mért szeretjük mi magya-
rok annyira az idegent? — Bizony nem azért,
mintha operettet vagy selejtes német possét jobban
és könnyebben tudnánk előadni. A világról sem!
Émelyeg minden tisztességes magyar színésznek a
gyomra, ha ilyen fércműveket kell tanulnia és
ugyszólván „bukfenczhányóvá“ kell lealjasulnia.
De hiába, mi magyar színészek nem kö-
vethetjük szívünk sugallatát, mi legjobb akarat
mellett sem teljesíthetjük hivatásunkat lelkiismeret-
esen, mert a k o r s z e l e m nem engedi; mert
a közönség mulatni akar és mert a nemzeti szí-
nház nem megy jó példával elől. — Bizony eléggé
sajnos, hogy ez így van! Ha a nemzeti színház-
ban ma adják Dózsa Györgyöt vagy IV. Lászlót,

mi is bizvást elővehetjük a vidéken, mert a közönség
olvasva azt, hogy a nemzeti színház feleleveníti a
történelmi drámákat, meg van győződve, hogy a
„noble ton“ ugy kívánja, hogy ezt is megnézzék;
és eljönnek ilyen darabokra is. De vajmi rit-
kán történik az a nemzeti színpadon!! és vajmi
ritkán utánozhatjuk mi, e dicsérendő példát! —
Mi most a vidéken csak a népszínház műsorát hasz-
nálhatjuk, hogy abban kevés a „velős“ darab, —
mindenki tudja! Hogy ily műsor után nem nevel-
hetünk a színészetnek jelesek, azt minden szí-
nész érzi.

Azon törtem a fejemet: mint lehetne ezen
segíteni? — mint lehetne a drámai művészetet,
és a magyar színműirodalmat emelni? mint lehetne
a közönségre a nemesebb ízlést úgyszólván rá erö-
szakolni? — És ismét csak azon végeledményre
jutottam: hogy szellemi és anyagi jólétünkön
csak az operette eltörlése segítene.

A drámai művészetet emelnék: ha a színész-
ben jeles drámák elfogadásával ismét felkölténnek
az el nem hamvad, csak szunyadó nemes ambi-
tiót; s a színműirodalmat előmozdítanánk, ha színi-
műveik gyakori előadásával, — e téren nagyobb
tevékenységre serkentőnk a szerzőket, és végre a
közönségre ráeröszakolnánk a jobb ízlést, ha meg-
vónánk tőle azt a gyomorrontó, rossz eledelt, és
jó ízletes magyar ételt találánk fel.

Mintha hallanám a sok operettista gunyos
megjegyzéseit: mit eszünk akkor mi? Tisztelt
uraim és hölgyeim! Lehet, hogy önök akkor a
2—300 frtos gágéről 30—40 frtra fognak leszállani;
de annyi bizonyos, hogy az igazi tehetségek, a va-
lódi magyar színészek nem lesznek többé
az önök uszályhordozói, s boldogabban és elége-
dettebben fognak élni, mint most!

Miklós Gyula.

Válasz „Harcz az operettek ellen“ cz. cikkre.

Tisztelt szerkesztő ur!

Becsés lapja legutóbbi számában, Mátrai Béla
ur hatalmas phrázisok alatt tartja eszmefuttatásait
az operettek ellen, melyben a szegény operette szí-
nészek és színésznők, az erkölcstelenség és rom-
lottság apostolainak hirdetve, mint jogos tértfoglaló
műfajt egyedül a drámát állítja fel.

Hogy Mátrai úr siránkozásokkal telt, alap-
nélküli phrázisait saját szempontjából jogosnak véli,
megengedem. O drámai színész, tehát felü a kon-
czot. Neki mint drámai színésznek van is mit fé-
lennie, mert a dráma terén őt háttérbe szoritani
egy jelesebb operette tagnak sem nagy feladat.
Hauem, hogy az operetteknek, miként azt Mátrai
ur állítni szeretné, egyáltalán semmi hivatása, ne-
mesebb célja nem volna, határozottan tagadom s
tagadja minden józan gondolkozású ember.

Az operette épp oly jogos tért foglal el a
színműirodalom terén, mint akár a dráma, vígjáték
vagy népszínmű.

Vegyük fel Magyarországn bármely vegyes-
ajku városát, például Temesvárt. E város 30—35
ezer lelket számláló lakosának egy harmada
magyar, a többi legnagyobbbrészt német ajku, kikre
a dráma, vagy tragoedia, mivel azt megérteni nem
képesek, nemcsak hogy semmi vonzeróval nem bír,
de ha véletlenül egy-kettő bevetődik is a színházba,
ásitozva hagyja el azt, s így lassanként a színház-
tól is egészen elszökik.

Már most mit gondol tisztelt Mátrai ur, ha
egy magyar színigazgató, ki szerződése értelmében
hónapokat köteles Temesvárt vagy ehhez hasonló
városban eltölteni, csupán drámai társulattal állítna
be e városba, valjon képes lenne-e az az Ön által

Tele van az méreggel —
Mint az alma féreggel

Eva: No én ugyan megjártam.
Völegényre találtam,
Jól galléron ragadtam:
Mégis hoppon maradtam.

Ádám: Még ennek is vére forr,
Pedig biz' már vén szatyor;
Nem való már egyébnek
— Fogatlan gereblyének.

Eva: Uccudárom madárom!
A farsangot bevárom —
S ha völegényt nem kapok
Apázának felesapok!

Ádám: Ó te rozszant kaloda,
Kellesz is te már oda —
Legjobb az ily vén borda
Fütőnek a pokolba.

Eva: Férjhez mennék nem lehet —
Jaj a szívem megreped!
S ha kelmed meg nem szánja,
Nines ki megreperálja.

Ádám: Ha fáj szíve tája:
Van otthon vaskályhája. —
Rakjon tüzet beléje —
S üljön a tetejére.

Eva: Nekem ugyan kijutott,
Völegényem elesapott.
Magszezte szívemet —
Ki vigasztal engemet? —

Ádám: Ispiritust igyék kend,
Arra kvárgiut egyék kend,
Kössön, követ nyakára. —
S ugorjék a Dunába!

Fővárosi hírek.

— **A népszínmű pályázat.** A bírálóknak, 69 pályaművel gyűlt meg a bajuk; illetőleg egyvel kevesebbel, mert a pályaművek közt volt egy német nyelven írt is. Azt tehát kizárták a pályázattól. A 68 darab közt van egy halom silányság, egy csapat közönséges rosz, de akadt tiznél több, melyben vagy jó anyag mutatkozott, vagy egyes részekben kiválóbb tulajdonságot árulnak el. Vagy három darab pedig egyenesen színpadra mehett. A megjutalmazott műben, „A legény bolondja”-ban, Blahánának jut jó szerep, egy természetes kedélyű paraszt leány, kit egészséges vidorsága semmiféle körülmények közt nem hagy el. Meseje nem valami gazdag, bonyolalma és ornamentális része egyszerű. Ha ilyen színpathetikus tárgya volna a „Borzáné Maresája” című 3 felvonásos népszínműnek, nagyon felibe kerekedik „A legény bolondjának.” Birkóztat is vele, hanem mivel rosz társaságban mozog, nem nyerhetett. A „Borzáné Maresája” kitűnő rutinmal van írva. Egyes kéz műve, de tárgyválasztása nem volt szerencsés. Gazdag és érdekes anyaga által tűnt föl a 66. számú „A toborzás” című („Csak bátran előre” jellegű) 4 felvonásos népszínmű. Tárgya, alakjai, érdekesekek. A darab oly hosszú, a beszélgetések is nyújtottak, hogy jelenlegi alakjában nem volna előadható. „A besület szegénye” című következik utána érdemben. Ezen is javítani kell, s akkor színrehozható. Kevesebb simítással adható lesz. „A szép asszony bolondja” című 3 felvonásos népszínmű, melynek tősgyökeres magyar nyelvezetét, ékes kifejezéseit igen kiemelték a bírálók. Ezek a pályázat legjobb művei és ezek közül emelkednek ki „A legény bolondja” és „A Borzáné Maresája”. Egy vagy más jobb tulajdonság által figyelemben részesültek: Böske négy kérője, A névtelen, A holdas, Szegény Jutka, Ki a legény a csárdában, Hajnal Terka, A bujdosó, Eva asszony, Svhák, Szegényfolt. A bírálók egy és más jó oldalai miatt még felhozták a Mi boldog pestiek, A hazajáró lelek, A falu itélete, A világesaló stb. színműveket, mint a melyek szerzőiben tehetség jeleit vették észre. A pályázat tehát nem volt gyümölcstelen, s a népszínház számára nemcsak egy művet termelt. A népszínházi bizottság közelébb ismét újabb száz aranyt tűz ki. A jutalom oldi itélese hosszas eszmecsere után történt, és szótöbbséggel határozottak el, a jutalom kiadásit. „A legény bolondja” is szótöbbséggel győzött. Egy bíráló nyilatkozott a jutalom kiadásá iránt.

— **Merénylét.** A nemzeti színház titkárának, Csepreghy Lajosnak irodájába, a mult napok egyikén, a színház egy régi lámpagyújtatója lépett be, kit két évvel ezelőtt iszákossággal miatt bocsátottak el. — A lámpagyújtató meg akarta ragadni Csepregit, kinek azonban sikerült az ajtón kimene-külni s a merénylőt elfogatni. Elfogatáskor egy élésre fent kést találtak nála.

— **Kitűnő éneklő-tehetséget** fedeztek fel Barth László VIII. ker. jegyző Mariska nevű 16 éves leányában. Minthogy szép testalkata és egész külseje is egy színpadi alaknak minden tekintetben megfelel; a népszínházi bizottság a napokban a leány atyjával oly szerződésre lépett, a mely szerint a leány kiképeztetését egészen magára vállalta s e célra havi 90 frtot szavazott meg. Kilitásba helyezte továbbá, hogy a leány már jövő őszszel fog fölláphetni és használhatósága esetére 100 frt havi fizetést biztosított számára. Ezek ellenében a leány atya arra kötelezte magát, hogy legalább három évig szakadatlanul tagja fog maradni Mariskájára a népszínháznak.

— **Uj magyar operett.** Rákósy Jenő, a népszínház igazgatója, egy eredeti magyar operettet írt, melyhez Puks, ugyane színház karmestere szerzi a zenét; ez lesz a legközelebbi operett újdonság.

— **Budapestről írik lapunknak** a következő, illetékes helyről kapott, sorokat: (A herminatéri német színház, magyar színlelőadások tartására, Jakabffy Gábor volt színházgató és két társa, a tulajdonostól kibérelték s az előadások f. évi márcz. elején már meg is kezdték. Budapest kapitányi hivatalától az engedélyt már megkapták. (A társulat szervezéséről, legközelebb tudósítani fogunk bennünket.)

Vidéki hírek.

— **Figyelmeztetjük** azon t. olvasóinkat, kiknek előfizetése január hó végével lejár, hogy azt **mielőbb megújítani sziveskedjenek**, nehogy a lap elküldésében késedelem történék. Egyszersmind kérjük a **hátralékok** szives beküldését miután nekünk is kötelezettségeink vannak.

A kiadóhivatal.

— **A népszínmű-pályázaton** dícséretben részesült „Borzáné Maresája” ez. művet **Dr. Balogh Tihamér**; a „Clarisse” szerzője írta. — **A szintén** dícséretet nyert „Svhák” népszínművet pedig **Follinus Aurél**, színész küldte be.

— **Győrött** f. hó 14-én adták először „A hátatlan kor” című francia vígjátékot. A főbb szereplők tölők telhetőleg mindent megtettek a darab külsikerének emelésére s nem rajtok mult, hogy a vígjáték nem aratta azt a zajos tetszést, mit hirtől után tölő várni lehetett. — „Boccaccio” nagy operette mult szombaton került színre fényes kiállítással zsufolt ház előtt.

— **Somló Sándor** a győri színtársulat tehetséges tagja, a kolozsvári színház igazgatóságától előnyös ajánlatot kapott három vendégszínházra. Mult kedden lépett fel először „Romeo és Julia” szomorújátékban szép sikerrel.

— **Halálozás.** Horváth Róza, vidéki színésznő, január 16-án szívszélhűdésben hirtelen elhunyt. Temetése f. hó 19-én ment végbe Aradon. — Nyugodjék békével!

— **Hunyadi Margit**, az aradi színház drámai színésznője, a napokban kezdte meg vendégszereplését Miskolcra.

— **Pécsent** Németh-pár jutalmával „Vén bakanos és fia a huszár” adatott. Oly zsufolt ház, mint ez alkalommal, még a jelen szerencsés évadban nem láttak; ember ember hátán volt, fönt és alant. Az előadás minden részében összevergő volt. S. Némethnek bokréttával jelent meg és férjével együtt számtalan kihívásban részesült. A lefolyt héten következő darabok adattak: Hétfőn, jan. 19. „Pajkos diákok” és „Színész” francia vígjáték. — 20-án „Fekete rendőrség” — 21-én Berezny Ödön jutalomjátékául „Böregér” operette, — 22-én közönségtátra másodikor „Rosenkranz és Gildensztarn” 24. év Völgyi József jutalmául „200 év multva, vagy: női emancipáció kora” jeles bohózat Balázs Sándortól. — A jutalomjátékok sikeréről, jövő számunkban emlékszünk meg.

— **Hymen.** Munkácsy Gyula a szegedi színház tagja, — mint nekünk írják, — ma esküszik örök hűséget Tóth Ilka kisasszonynak, ki ugyanazon színház tagja. Tartós boldogságot kívánunk az új párnak!

— **Hubay Gusztáv** színtársulata, élénk pártolának örvend Ipolyváson. Mint a „Losonc és Vidéke” írja, a kis város műértő közönsége igyekszik leróni a nemzeti színészet iránti tartozását, minek élénk tanúsága, hogy a társulatnak **40** bérlete van. S hogy nagyobb mérvű pártolásnak nem örvendhet, egyszerű oka az, hogy a helyiségbe több látogató nem fér be, sőt a színpad is alig volt felállítható. Szóval a terem minden előadások megtelik, mely körülmény, míg egyszerűt a társulatra nézve örvendetes, másrészt szép világításba helyezi Ipolygát közönségének hazafias lelkületét.

— **Szabadkán** a „Fenn az erdőn nincsen kas” vígjátékon jól mulatozt a szép számú közönség. A szereplők igyekeztek az előadást minél jobban élvezhetővé tenni, a mi ezuttal sikerült is nekik. — **Vály Vilma** k. a. a színi képezde volt növendéke „Ro-

meo és Julia”-ban lépett fel először minden siker nélkül. A „Sz. K.” ezt írja a k. a. felléptéről: „Sokan csupa kiváncsiságból előttek megnézni az „uj Juliát.” A k. a.-tól, mint „a színképezde volt növendékétől” — legalább megkívánhatja az ember azt, hogy szavalni tudjon. A helyes tagjártatás és arczjáték az ugy is nem a kezdő színészek sajátja. Sajnosan kell megemlítenünk, hogy a k. a. szaválata — úgy mint kezdő — sem elégítheti ki az igényeket. Hangja erőtlen; beszéde hol a hadarástól, hol pedig a kifáradástól válik érthetlenné. Egy van, a mit tölő senki meg nem tagadhat, hogy igen csinos színpadi alak.” — Bártfayné jutalomjátéka (Lorint és Gyöngyike) roszul ütött ki, a páholyok és zártszékek úresek maradtak.

— **Debreczenben** Mándoky Béla jutalomjátéka alkalmával a közönség szép számmal tanusította a színházgató iránti rokonszenvét. Minden felvonás után kihívták szajosan megéljenezték. Ezen kívül egy szép koszort is kapott. — Dajos (Scholaszki ter) János operistát elbocsátották a debreczeni színházról. — Tegnapi szombaton adták „MATHUZALEM HERCEGE”-t először, fényes kiállítással.

— **Cséki** (Polaesek) Lina vidéki színésznő, néhány nap óta, Nagyváradon, szülői körében időzik s ott marad virágvasárnapig, a mikor ismét elszerződik.

— **Baján** a színiügyi bizottság, levelezőnk tudósítása szerint 80 bérletet gyűjtött 16 előadásra, mely összesen 800 frtot tesz ki. Eddig folytonosan a társulat hiányos szerezeitől panaszkodott a közönség, most ezen óhajunk is elég van téva, a mennyiben mintegy tíz taggal szaporodott a testület. A jutalomjátékok mind szépen sikerülnek s zsufolt ház előtt mennek végbe. — Lukács Aladár, a társulat titkára „Törvénytelen fia”-t választá jutalmául. Mult kedden lépett fel Hegyi Gyula mint vendég először „Parlagi Janosi” czimszerepében. Meglehető jó baritonistának és ügyes színésznek mutatta be magát. Az előadást válogatott közönség nézte végig.

— **Pályázati felhívás.** A magyar színészei tagjai ezennel felhívataknak, miszerint mindazok, kik a győri színpártoló egyesület: dráma-, vígjáték-, népszínmű- és operette-társulatához szerződni kívánának, — feltételeiket, — a mennyiben pedig ismeretlenek volnának, arczképeik és szerepjegyzékük melletti kérvényüket, legkésőbb f. é. február hó 20-ig beküldeni el ne mulasztják. — A győri színpártoló egyesülettel kötendő szerződés, f. é. október hó 1-én a győrvárosi színi évad kezdetén lép érvénybe, azonban a társulattól alakulandó consortium nyári működését, a színpártoló egyesületi ruhatarával Sopronban, husvét másodnapján megkezdendi, és így az ajánlatok — ugy a nyári mint tölő színi évadra — külön kötetendők. Ezen pályázat útján tölletik be, illetve pályázat nyitatik a **művezető és karnagyi** állomásokra is. — A levelek **Kuik János színházi intendánshoz** (bélváros, Teleki utca 18.sz. a.) czímezendők. — **Győrött, 1880 január 18-án. A győri színpártoló egyesület választmánya.** (Beküldetett.)

— **Bényeiné** jutalomjátékául Kecskeméten „Kornevilli harangok” ez. operette került színre zsufolt ház előtt. Megjelenésekor zajos tapsal fogadták s kitűntetésül két szép koszorú — és két gyönyörű eszokorral tisztelték meg.

— **Vendégszereplések Kassán.** Xantusné Doleschall Gabriella urhölgy, országszerte elismert műkedvelőnő, terve vet körüljárt Kassán kezdti meg február elején. Háromszor fog föllépni: „Dormandy Kálmán”, „Női harez” és „Lowoodi árvá”-ban. Jutalomjátékának jövedelmét a helybeli árvaház javára engedte át. — Jövő hó közepén pedig Várhidi Sándor világtalan magyar színész, fog vendégszerepleni a kassai színpadon. Az általa kijelölt darabok a következők: „Milton”, „A felolvasónő”, és „Deborah”.

— **Vakarja meg a fejét.** Rozsnyón közelébb „Piros bugyellaris” került színre; sokaknak feltűnt a néző közönség közt, hogy a biróné személyesítője, egy jelenetben alig tudta fekézni nevetését, s gyakran el kellett fordulnia a közönség elől, hogy derültségét elpalástolja. E körülményre, mint a „Rozsnyói Híradó” írja, — az adott okot, hogy a sugó egy szereplő színésznek egészen komolyan azt sugta: „Vakarja meg a fejét!”, mire a szereplő ur egészen komolyan vakarni is kezdte azt, a mi clayan mozgásba hozta a biróné nevető izmait, hogy alig volt képes arczokt lecsendesíteni.

— **Orpheus a pokolban.** Ez a furcsa ezim tündöklik némely színtársulat színlapján, midőn e darab színrekerül. E ezim használata azonban helytelen, mert abban az időben, midőn a mythos Orpheus szerepelteti, nem pokol, de alvilág existált. A pokol későbbi eredetű. Csekélység ugyan, de azért akadhat oly Argus szemű kritikus, ki ezért erősen megrója a rendezőt vagy a színházgatót.

